

Derfor var det et meget relevant spørgsmål, der blev stillet til regeringen: Har den tænkt sig at sætte alle disse nye opstramninger af magten, flertalsafgørelser, ændrede stemmewægte, større indflydelse til de store lande osv. i kraft med det samme i forbindelse med en ny traktat? Eller er det rent faktisk noget, der vedrører udvidelsen?

Jeg tror ikke, det har en pind med udvidelsen at gøre, må jeg indrømme. Jeg tror, det kun har med én ting at gøre, nemlig den idelige trang til at opbygge unionsmagten. Men jeg håber, vi får det spørgsmål besvaret, så vi kan få det afprøvet.

Fru Anne Baastrup kom ind på to spørgsmål, som er meget væsentlige i debatten, nemlig spørgsmålene om flertalsafgørelser på miljøområdet og miljøafgifter. Det er ikke sådan, at Enhedslistens holdninger alene baserer sig på skatteministerens svar, men skatteministerens svar er klogt.

Jeg vil sige, at Socialdemokratiet og SF skyder sig selv i foden med ideerne om flertalsafgørelser på miljøområdet og om miljøafgifter. Det vil i EU blive opfattet som et knæfald for det almindelige princip om mere unionsmagt. Det er en glidebane, man sætter sig op på, når man siger, at der på nogle områder godt kan være flere flertalsafgørelser. Det kan jo slet ikke begrænses til de områder, hvor Danmark siger, at der skal være flertalsafgørelser. Sådan foregår forhandlingerne jo ikke. Det vil blive opfattet som et almindeligt bud om, at nu er der nogle flere områder, hvor der træffes flertalsafgørelser.

Men Danmark kan jo ikke forvente at kunne sidde og bestemme, at på de områder, hvor vi gerne vil have flertalsafgørelser, skal det sandelig være det, men på de områder, hvor vi vil have varet, der skal vi selvfølgelig have varet. Sådan er det ikke. Hvis man melder sig blandt de lande, der på forskellige områder vil have flertalsafgørelserne udvidet, så bidrager man til den almindelige glidebane og til den almindelige opbygning af unionsmagt.

Men hvad der er endnu værre – og det synes jeg er katastrofalt – er, at SF og Socialdemokratiet ikke har forstået, at dermed taber man fuldstændig muligheden for at bevare eller få en reel miljøgaranti. Miljøgarantien handler jo om, at hvert enkelt land har ret til selv at fastsætte bedre standarder. Uanset om der er sket en harmonisering i EU på et eller andet område, kan man selv fastsætte bedre standarder.

Ved uafslædig at snakke om flertalsafgørelser og unionsmagt får man ikke lagt vægt på det,

som burde være det afgørende punkt, den afgørende interesse for partier som SF og Socialdemokratiet, nemlig miljøgarantien. Og hvem vil rejse spørgsmålet om miljøgarantien på regeringskonferencen, hvis Danmark ikke gør det? Jeg har ikke kendskab til, hvem der ellers ville gøre det.

Og hvis ikke Danmark fører spørgsmålet om miljøgarantien frem som det helt afgørende punkt, kan vi være stensikre på, at vi står tilbage med et resultat af regeringskonferencen, som betyder, at vi stadig ikke har en effektivt virkende miljøgaranti. Derfor er – det bliver jeg nødt til at sige – Socialdemokratiet og SF på vej ud på en glidebane, som medfører, at vi reelt mister miljøgarantien, og det håber jeg man vil tænke meget omhyggeligt over i SF og Socialdemokratiet.

Jeg vil også gerne komme ind på det spørgsmål, som har været fremme et par gange under debatten. Hvornår har regeringen tænkt sig, at der skal foreligge et udspil? Er det rigtigt, at regeringen vil komme med et udspil til december? Er det rigtigt, at det vil blive lagt åbent frem, så befolkningen også kan diskutere det, og så partierne kan diskutere det her i Folketingsalen? Eller skal det være sådan, at der bliver indgået et nationalt kompromis, som en blok af partier – f.eks. Venstre, De Konservative, SF og regeringspartierne – forhandler sig til rette om og meddeler til befolkningen?

Hvis det er tilfældet, er der jo sandt at sige ikke meget at debattere om uden for disse parti-ers kreds, for så er toget jo kørt, og så er Danmarks mandat bestemt. Og så bliver det godkendt ved en debat her i Folketinget – den slipper vi jo ikke for, og vi vil under alle omstændigheder rejse den – men så bliver det bare stemt igennem her, uden at befolkningen kan gøre noget.

Og så går man til regeringskonferencen og får gennemført en ny unionstraktat, som bliver stemt ned ved en folkeafstemning her i Danmark. Efter min mening vil den uden for al tvivl blive stemt ned, for hvis man tager fællesnævneren mellem det, som Venstre og De Konservative har fremlagt i dag, og den ikkeholdning, som regeringen opretholder, bliver det en sådan forøgelse af unionsmagten, at jeg ikke kan forestille mig, at man kan vinde en folkeafstemning på det grundlag her i Danmark.

Men resultatet vil jo ikke engang blive det, den danske regering møder op til konferencen med; det vil blive endnu en tak værre på grund